

have den Betegnelse, som det ærede Medlem brugte: den kommunale Udhaler, som skulde gaa rundt fra Sted til Sted og foretage denne Udklemning, vil jeg sige, at det er i Virkeligheden ogsaa paabudt i Loven, for saa vidt som Ejeren ikke selv har foretaget Udklemningen. Der staar i § 2, at Landbrugsministeren er bemyndiget til at paabyde enhver Kreaturholder indenfor et vist Tidsrum at foretage denne Udklemning; men dernæst paahviler det det kommunale Raad at se efter, at det er sket, og, hvis det ikke er sket, da at sørge for, at det bliver udført paa den paagældendes Bekostning. Og dér vil jeg tro, at Kommunalraadene vil indrette sig saa praktisk, at den Mand, de sender rundt for at se, om det er sket, er den samme, som ogsaa øjeblikkelig — hele Processen varer jo ikke længe — kan foretage Udklemningen. Det vilde være ejendommeligt at have en Inspektør til at inspicere, om Udklemningen er foretaget, og en anden Mand, der skulde følge efter ham og foretage Udklemningen, hvor det var blevet forsømt. Naar man vil læse de to Paragraffer 2 og 3, vil man se, at der i Virkeligheden er opnaaet den Kombination, som det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen ønskede. Det er overladt den enkelte Kreatur ejer, hvis han vil, selv at foretage Udklemningen, og jeg vil anse det for heldigt, om han selv gør det, fordi man ikke — det vil enhver vide, der har beskæftiget sig med disse Forhold — kan gøre det paa alle Kreaturerne i en Besætning paa een Dag. Man skal i Virkeligheden tage Bylderne, efterhaanden som de bliver modne. Det samme Kreatur skal helst behandles flere Gange, saa lider det ogsaa mindst. Naar en Byld er fuldstændig moden, mærker Dyret saa at sige ikke Udklemningen, men tager man fat paa en umoden Byld, er Dyret meget uroligt som Tegn paa, at det lider. Derfor tror jeg, at en Ejer, der vil være hensynsfuld overfor sine Dyr, vil foretage Udklemning flere Gange. Det Eftersyn, der skal finde Sted, bør finde Sted umiddelbart op til 1. Maj, inden Kreaturerne bindes ud, og hvis Udklemning da ikke er sket, mener jeg, at den Mand, der ser efter, paa vedkommende Ejers Bekostning skal foretage den. Hvis ærede Medlemmer skulde mene, at det kunde ske paa en bedre Maade, saa kan man overveje Forslag i saa Henseende. Jeg har tilsigtet netop den Kombination, her er nævnt, og jeg har da selvfølgelig ikke noget imod, at det tages op til Overvejelse i Udvalget.

Til Slut skal jeg sige, at selv om vi nu vedtager dette Lovforslag, og det bliver

ophøjet til Lov, vil Betydningen deraf bero i første Instans naturligvis paa Landmændene selv, men dernæst ogsaa paa Kommunalbestyrelserne. Det vil ligge saaledes, at der, med dette Forslag ophøjet til Lov, fra Lovgivningsmagtens Side tilbydes Landbrugerne en Lejlighed til at blive fri for denne Plage, idet de her faar Midler i Hænde til at tvinge de enkelte i en Komumne, som ellers ikke vil følge Trop, til ogsaa at være med, saaledes at dette Skadedyr kan blive udryddet. Men Sagens heldige Gennemførelse vil bero paa, hvorvidt man ude i Landkommunerne fra Kommunalbestyrelsernes Side vil forstaa Betydningen deraf. Jeg vil derfor sluttelig fra denne Plads henvende mig til Landboforeningerne og Husmandsforeningerne og anmode dem om, at de, hvis dette Lovforslag vedtages, retter en indtrængende Appel til Kommunalbestyrelserne om, at denne Lejlighed, her er givet fra Lovgivningsmagtens Side, ikke faar Lov til at gaa ubenyttet hen.

K. M. Klausen: Det har været mig en stor Tilfredsstillelse at se dette Lovforslags Fremkomst. Denne Sag har været fremdraget her i Folketinget tidligere, og jeg har ikke saa faa Gange haft Lejlighed til at tale om den og udtale Ønske om, at der kunde blive gjort noget til Bekæmpelse af den Plage, Oksebremsens Larve er. Men Sagen mødte den Gang megen Modstand. Den daværende Landbrugsminister, Ole Hansen, viste ikke denne Sag nogen Interesse, og der blev af Medlemmerne, navnlig af Landbrugsrepræsentanter, sagt mange daarlige Vittigheder den Gang om denne Sag. Noget saadant vilde man ikke have med at gøre. Alligevel endte Sagen paa en Maade positivt, idet der paa Tillægsbevillingsloven for 1905—06 blev indsat en Bevilling af 1 500 Kr. til Udarbejdelse af en Pjece med Oplysninger om, hvorledes man kunde bekæmpe denne Larve. Den blev trykt i 10 000 Eksemplarer, der skulde spredes ud over Landet. Den har jo ikke haft den forønskede Virkning, Oksebremselarven og Oksebremsen har trivedes godt siden den Tid. Derfor mener jeg, det er rigtigt, at vi nu faar Lovbestemmelser om at bekæmpe den.

Jeg vil haabe, at dette kunde være et første Skridt til at gaa videre ad samme Bane, for dér er adskillige andre Ting af lignende Art, hvorved man kunde gavne Landbruget gennem Lovforanstaltninger. Jeg skal nævne en anden Bremselarve, som jeg ogsaa kunde ønske at faa bekæmpet.